

Marián Šuráb

Samaritán

Počuli ste, že niekedy sa autor nejakého diela podpíše pod pseudonymom. Pseudonym je krycie meno alebo iné meno, ako je meno občianske.

V dnešnom evanjeliu si aj Ježiš dáva pseudonym. Tým pseudonymom je meno Samaritán.

Lebo on sám urobil pre svet to, čo vyrozprával v Podobenstve o milosrdnom Samaritánovi. Sv. Pavol nazýva Ježiša v druhom čítaní Prvorodeným, v ktorom „všetko je stvorené skrze neho a pre neho“. Keďže však do sveta vstúpil hriech, ktorý zničil pozemský a vesmírny pokoj, Prvorodený vylieva krv na kríži, aby vrátil pokoj všetkým, „čo sú na zemi a čo sú na nebi“. Stal sa Samaritánom, ktorý sa obetoval nezištne a z lásky.

Keď Ježiš prikazuje znalcovi Zákona, aby robil podobne ako Samaritán, tak ho vlastne vyzýva, aby ho nasledoval. To nasledovanie nemá spočívať len nejakých humanistických postojoch. Napr. robiť niečo prostredne medzi nezaujmom prvých dvoch a záujmom tretieho. Keby sme to chceli vysvetliť v dnešnom duchu, tak zavolať rýchlú zdravotnú pomoc a odísť s pokojným svedomím, že som urobil, čo bolo v mojich silách. To je humanizmus. Kresťanstvo je viac. Počuli sme to tak isto dnes: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojim srdcom“, ale nie len Boha, ale aj blížneho. V Ježišovom postoji a poslanstve ide predovšetkým o srdce. Srdce bolo prítomné aj v konaní Samaritána.

Stále častejšie môžeme počúvať a vidieť, že z dnešného sveta sa vytráca súcit, milosrdenstvo a solidarita. Vytráca sa preto, lebo akékoľvek formy utrpenia sa stávajú príťažou. Z jednej strany to spôsobuje spoločenská situácia, v ktorej sa môže presadiť len jediniec silný, odolný telesne a duševne zdatný. A z druhej strany snaha modernej medicíny, ktorá chce všetkými možnými prostriedkami vytvoriť svet bez utrpenia. A práve to spôsobuje, že zo sveta sa vytrácajú a môžu ešte viac vytrácať milosrdenstvo, súcit a solidarita.

Lebo ľudia sa stále viac spoliehajú na sociálne – charitatívne inštitúcie, kde sa

majú trpiaci vhodným alebo elegantným spôsobom „odpratať“. Veď povieme: platíme si zdravotné poistenie a pripoistenie, tak nech sa štát o nás postará. Zaiste, že to netreba pokladať za odsúdenia hodné. Môžeme povedať: je to humánne. K humanizmu sa pridávajú rozličné kontá nádeje a spoločenské a športové hry pre postihnutých. Mám taký dojem, že je to preto, lebo trpiaci sú tu a čosi musíme s nimi robiť.

Mnohí mocní sveta, vedci a lekári však už dnes snívajú strašný sen, že raz sa podarí zbaviť svet utrpenia. Strašný sen preto, lebo sa tým vytvorí svet bez lásky. Lebo tam, kde sa o všetko postará technika, nebude potrebná láska, súcit a milosrdenstvo. Tam budú potrebné len peniaze a rozhodnutia. Dnes už je zrejme, že veľká časť ľudskej populácie sa bojí utrpenia preto, lebo nevie, ako vysvetliť jeho zmysel. Dnešní štyridsiatnici a päťdesiatnici už nemajú veľký problém povedať, že ak majú na starosť ostať niekomu na krku, tak radšej nech zomrú, alebo nech ich zabijú. Nehovoria tak preto, že by chceli zomrieť ale preto, že vedia, že ich nebude mať nikto čas a chuť milovať a obetovať sa pre nich.

Proti týmto novodobým totalitám sa musia postaviť kresťania – Samaritáni. Musia svetu jasne povedať, že síce podporujú všetko úsilie o skvalitňovanie života, ale snívať a budovať svet bez utrpenia, je snívaním a budovaním sveta bez lásky, milosrdenstva a solidarity. To už by nebol svet ľudí, ale ľudských príšer.

Kresťania – Samaritáni, musia svojím životom presvedčiť prostredie, že viac ako do techniky a vedy, musí ľudstvo investovať do morálky a do ľudských srdc.

Kresťania – Samaritáni, musia svetu ukázať, že láska tu je, že Ježišov kríž prináša oslobodenie aj pre dnešného a budúceho človeka, že život má zmysel od narodenia až po prirodzenú smrť.

Mladí kresťania - Samaritáni musia žiť tak, aby ich rodičia a starí rodičia sa mohli tešiť na starobu a na ich obetavú lásku. Aby sa nemuseli báť, že budú zbytoční, keď budú chorí a starí.

Nebojme sa ani my prijať do svojho života pseudonym – Samaritán.

Záborský 1395: Najväčší milosrdný samaritán

*Dobrý je Hospodin
a plný ľútosti,
zhovievavý a štedrý v odpúšťaní.
Voči dobrým je dobrý Hospodin,
milosrdenstvo Jeho vznáša sa
nad všetkým Jeho stvorením.*

*Nech Tvoje skutky
oslávia Ťa, Bože,
a ďakujú Ti Tvoji pobožní.
Nech hovoria
o Tvojom kráľovstve,
o jeho sláve, moci nesmiernej.
Nech Tvoje divy
oznámia synom ľudským
a slávia Tvoju vládu nádhernú!
Cez všetky roky
je Tvoje panovanie,
cez pokolenia Tvoje kráľovstvo.*

*Pán podopiera
všetkých padajúcich
a posilňuje sklúčených.
Na Teba upiera sa oko živého
a Ty mu dávaš pokrm dočasný.
Otváraš svoju dlaň a nasycuješ
všetko živé tým, čo mu náleží.*

*Spravodlivý je Pán
na všetkých cestách svojich
a v každom skutku milosrdný je.
Blízky je Hospodin tým,
ktorí modlia sa Mu,
ktorí Ho v pravde milujú.
Vyplní prosby tých,
čo Ho uctievať,
počuje volanie
a príde s pomocou.
Pán chráni všetkých,
čo Ho milujú,
však ničomníkov vyhubí.*

Neprišiel som zrušiť Zákon, ale naplniť ho

(Mt 5,17-19)

„Nemyslite si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov... ale naplniť... Ale kto ich zachová a tak bude aj učiť, ten bude v nebeskom kráľovstve veľký.

Svetskí revolucionári pôsobia novátorsky tým; že búrajú všetko, čo sa doposiaľ vytvorilo. Nádej živá sľubmi a nadšenie proklamovanou neviazanosťou. Revolúcia sa mení na spúšť a pod gilotínou čoskoro hynú aj samotní hlásatelia atraktívnej ale zavádzajúcej „slobody rovnosti a bratstva“ len čo pozasievajú zotročenie nerovnosť a nenávisť. Je to základný vzorec, opakujúci sa vo všetkých „revolúciách“ dejín. Aj Ježiš pôsobil revolučne. S jedným základným rozdielom: nebúral staré[^] ale učil chápať hlboký zmysel Zákona i Prorokov. Očistoval ich od toho[^] čo do nich vniesla prázdna rutina a sebecké ľudské záujmy. Tých, čo si z jeho pôsobenia začali robiť falošné nádeje na Mesiáša - lacného reformátora okamžite vyviedol z omylu. Boží zákon netreba meniť, ale naplňať. Práve ten; komu sa nechce do zmeny seba najviac kričieť po vonkajších zmenách. Zmysel zákona je dômyselne zakódovaný pred všetkými teoretikmi a duchovnými rýchlo - zbohatlíkmi. Človek z neho pochopí len toľko, koľko z neho v živote zachová. Najlepšou školou na porozumenie Písniem je bdelosť svedomia a ochotná vôľa a účinnou pomôckou dobré spytovanie svedomia.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Slávnosť - spomienka na vdp. P. Fidéla Ambróza Jurčoviča, OFM.: na budúcu nedeľu 17. júla si pripomínáme 100. výročie narodenia pátra vdp. Fidéla Ambróza Jurčoviča, OFM.

V našom farskom kostole bude o 11:00 hod. slávnostná sv. omša. Hneď po nej na jeho rodnom dome bude odhalená pamätná tabuľa. Prosím, zúčastnite sa tejto nevšednej a nie každodennej udalosti a prejavme tak úctu službe a dielu nášho významného rodáka.

Pozvanie: Konfederácia politických väzňov Slovenska Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Vištuk a Obec Vištuk, Vás pozývajú na Odhalenie pamätnej tabule P. Fidélovi Ambrózovi Jurčovičovi OFM, provinciálovi Rehole menších bratov – Františkánov, spisovateľovi a politickému väzňovi

(17. 7. 1916 Vištuk – 21. 1. 2004 Trnava), pri príležitosti 100. výročia jeho narodenia v nedeľu 17. júla 2016 o 11.00 vo Vištuku.

Program: Svätá omša vo Farskom kostole Najsvätejšej Trojice (kazateľ: P. Tadeáš Mikuláš Král OFM, kňaz-františkán).

Odhalenie a požehnanie pamätnej tabule na mieste rodného domu.

Svätá omša pri kaplnke sv. Anny: Svätú omšu pri kaplnke sv. Anny budeme sláviť o dva týždne, v nedeľu 24. júla o 11:00 hodine.

Pokrm pre mňa

Začala sa svadobná hostina. Všetci sa tešili na to divadlo, ako budú novomanželia jesť polievku z jedného taniera a pritom kŕmiť jeden druhého, ako býva niekde na svadbách zvykom. A tak sa do toho dali. Veľmi im to nešlo, všetci sa smiali, až toho mal ženích už dosť, zobral tanier a lyžicu a rýchlo polievku dojedol. A smerom k spýtavým pohľadom svadobčanov svoje počínanie vysvetlil: „No a čo, sme predsa jedno telo, tak je hádam jedno, ktorými ústami to ide dovnútra.“ Všetci sa smiali, on tiež, pretože vedeli, že sú veci, ktoré za nás nemôže urobiť nikto, ani ten najbližší človek, s ktorým tvoríme duchovne jednu bytosť.

Niektorí majú o živote s Bohom zvláštnu predstavu. Domnievajú sa, že sa za nich môže niekto druhý pomodliť alebo ísť na omšu rovnako tak, ako keď í za nich niekto urobí nejakú prácu. Iní sa síce zúčastnia svätej omše, ale majú pocit, že stačí, keď k svätému prijímaniu ide pán farár alebo ešte niekto z farnosti či z vlastnej rodiny. Zvlášť keď ide manželka, tak to predsa musí stačiť za celú rodinu. Hlavne že sme na omši. Ježiš ale hovorí: „Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj“ (Jn 6, 55). Ako často sa nám zdá omnoho skutočnejší pozemský pokrm, zatiaľ čo eucharistický chlieb považujeme len za „akože“ pokrm!

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD. „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 15. týždni Cezročného obdobia - (C)

11.VII. pondelok

18:00 Za † Františka a Helenu Belkových a syna Viliama

12.VII. utorok

18:00 Za † Jozefa Hrdloviča

13.VII. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

14.VII. štvrtok

18:00 Za † Vincenta a Júliu Garajských a zaťov

15.VII. piatok

18:00 Za † Pavla a Zitu Hukových a rodičov

16.VII. sobota

08:00 Za Božie požehnanie pre rodiny

Upratovanie kostola: 325 - 352

17.VII. Šestnásta nedeľa Cezročného obdobia- C

08:00 Za farníkov

Lektori: Pešková L., Radakovičová J.

11:00 vdp. P. Fidéla Ambróza Jurčoviča, OFM.

(100. výročie narodenia)

Lektori: Kordošová A., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

11.VII. pondelok Sv. Benedikt, opát, patrón Európy - **Sviatok**

12.VII. utorok Sv. Ján Gualbert, opát

13.VII. streda Sv. Henrich - **ESp**

14.VII. štvrtok Sv. Kamil de Lellis, kňaz – **ESp**

15.VII. piatok Sv. Bonaventur, biskup a učiteľ Cirkvi – **ESp**

16.VII. sobota Preblahoslavená Panna Mária Karmelská - **ESp**

Život v Nazarete

„Ale keď sa dopočul, že v Judei kraľuje Archelaus namiesto svojho otca Herodesa, bál sa ta ísť. Varovaný vo sne, odobral sa do Galilejského kraja. Keď ta prišiel, usadil sa v meste, ktoré sa volá Nazaret, aby sa splnilo, čo predpovedali proroci: ‚Budú ho volať Nazaretský,‘ (Mt 2, 22 - 23).

I. Keď sa svätý Jozef dopočul, že v Judei vládne Archelaus, ktorý bol rovnako krutý ako jeho otec Herodes Veľký, bál sa tam ísť. Svätý patriarcha sa obával, že nový kráľ bude takisto chcieť zabiť jeho milovaného Ježiša a že stratí svoj najdrahší poklad. V tomto všetkom však bolo prítomné Božie riadenie, aby sa splnilo proroctvo napísané o Ježišovi, že ho budú volať Nazaretský.

Všimni si, že duše, ktoré milujú Ježiša celým srdcom, majú strach, aby ho nestratili a neusmrtili ťažkým hriechom, ba čo viac, boja sa dopustiť aj tej najmenšej nedokonalosti a dobrovoľnej chyby.

V pokore pred Bohom sa prizri sama sebe: Nedopúšťaš sa dobrovoľných hriechov? Snažíš sa vyhýbať hriechu, aby si ochránila Ježišov život vo svojej duši? Uč sa žiť v bdelosti a Božej bázni, ktoré ti nedovolia hrešiť z obavy, že stratíš Boha. Takáto bdelosť, ktorá pomáha vyhýbať sa príležitostiam k hriechu, je veľmi potrebná. Vypestujeme si ju, ak budeme žiť v stálej vnútornej sústredenosti a v duchovnom spojení s Bohom a nebudeme počúvať to, čo sa nám snažia nahovoriť zmysly a vášne. Takto si uchránime Ježišov život vo svojom srdci.

II. Duša moja, rozjímaj o tom, ako sa tvoj milovaný Ježiš uťahuje do nazaretského domčeka, kde prežije celých tridsať rokov v chudobe, pokore a vnútornej skrytosti. Pozri, čo znamená zrieknuť sa seba samého. Vstúp do domu svojho Ženicha a do školy svojho Učiteľa, ktorého ti dal Otec, aby ťa naučil dokonalej múdrosti a opravdivej svätosti. Všimni si, ako Ježiš pomáha svojmu adoptívnemu otcovi píliť dosky. Pozri, ako zametá piliny. Už od detských rokov pracuje a pomáha; je pokorný, chudobný a poslušný. Ako bežný učeň tesárskeho remesla sa pokorne podriada príkazom svätého Jozefa a Panny Márie.

Pane, kde je trón tvojej slávy? Kde je vojsko nebeských zástupov? Veď ty si všemohúci Boh, ktorému sa klaňajú anjeli a pred ktorého žiarou padajú tvárou na zem! Pane, kde je teraz tvoja veľkosť a majestát? Celá tvoja veľkosť sa premenila na najčistejšiu pokoru. Ľudia, ba ani anjeli to nechápu! Láska moja, kam ťa až dovedla láska k človeku? Dobro moje, čo robíš v tejto skrytej, všednej dielni? Slúžiš človeku, ktorý je tvojím stvorením.

Ako veľmi ma tvoj postoj zahanbuje! Pýcha mi bráni pokoriť sa pred druhým človekom, ba nedokážem to urobiť ani z lásky k tebe. Láska moja, odtlač v mojom pyšnom srdci svoju božskú pokoru. Neopustím tvoj nazaretský dom, kým sa to nestane!

„Žena bolesti a života...“

V našom svete, v našom živote sa stretáme s rôznou núdzou - bolesťou, utrpením, nešťastím. Mnohokrát si v tých chvíľach vieme sami pomôcť. Inokedy nám pomôžu iní, alebo si zarobíme peniaze, aby sme si pomoc, zdravie, šťastie, aj keď ono sa to bezo zvyšku nedá, kúpili.

V živote sú však aj situácie, keď sme už so svojimi silami a možnosťami na konci, keď už nedokážeme nič urobiť, keď si už nevieme pomôcť. Núdza, bolesť nás „pritlačí k stene, k zemi“. Sami ochorieme alebo nás trápí choroba, utrpenie blízkych ľudí. Tam už mnohokrát nemôžeme nič iné, len uniesť, len vydržať, len pretrpieť tie chvíle, to obdobie. Práve v takých chvíľach často cítime, že naša vôľa sa rýchlo vyčerpá a my už nevládzeme, nechceme trpieť, strácame trpezlivosť.

Trpezlivosť je vzácna vlastnosť a trpezlivosti sa len veľmi ťažko učíme. Vo všeobecnosti sa hovorí, že my muži sme v tomto smere menej učenliví ako ženy.

My muži sme v takýchto hraničných situáciách často agresívni, búrime sa, chceme mať hneď všetko vyriešené, rozhodnuté, pozeráme sa okolo seba, v čom by sme našli pohnútku, silu vydržať, keď už nemôžeme veci meniť.

Ženy chcú tiež veci riešiť a riešia, ale vedia byť aj v takýchto situáciách tiché, pokorné, zamyslené, obetujúce sa, láskavé...

Kresťanstvo spája utrpenie s láskou.

Z lásky vieme dať tomu druhému aj to, čo by sme si inokedy nechali pre seba.

Z lásky urobíme pre toho druhého aj to, čo by sme inému neurobili ani za peniaze.

Z lásky sme ochotní pre toho druhého, pre lásku samu aj veľa trpieť, ba aj zomrieť.

Aj preto máme radi Máriu - Ježišovu matku. Keď spolu s Jozefom priniesli malého Ježiša do chrámu - vzal ho do náručia staručký Simeon, ktorý Márii predpovedal, že jej vlastnú dušu prenikne meč (Lk 2, 35).

Potom sa začína odvíjať jej príbeh.

Pred Herodesom utekajú do Egypta, dvanásťročného ho hľadajú, keď sa im na púti stratil v Jeruzaleme. Nakoniec ako dospelého ho stretá na krížovej ceste. V tej chvíli by ho najradšej ako matka zastúpila. Jej srdce krváca, keď vidí zomierať svojho syna v nenávisti davu, či keď ho mŕtveho drží v náručí.

Mária plná bolesti.

Veľa si vytrpela, vždy rozumela svojmu synovi, a nevedela ho zastaviť, aby nešiel po krížovej ceste.

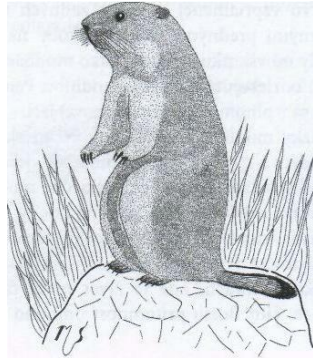
Len jediná sila ju mohla cez to všetko preniesť. Láska. Áno, bola to práve láska, práve to, že veľmi milovala.

Po vyše dvojročnej prestávke v ženskom tenisovom svete sa späť do neho vrátila belgická tenistka Kim Clijstersová. Vrátila sa famózne. Na US open dostala divokú kartu a vyhrala. Jej manžel sa po víťazstve svojej manželky vyjadril, že Kim mala predtým veľké rodinné starosti. Jej otec bol vážne chorý a celá rodina bola rozhádaná. Vďaka Kim sa mnohé upravilo, rodina medzi sebou komunikuje a Kim priviedla na svet krásnu kučeravú dcérku. Keď jej po finálovom zápase odovzdávali pohár pre víťazku, organizátori pustili k nej dvojročnú dcérku, ktorá natešená drobnými krôčikmi utekala k svojej mame. Tá ju vzala do náručia, objala a pobožkala. Vtedy bolo mnoho ľudí dojatých, v ich očiach sa objavili slzy.

Na minútku

Modliace sa svište vrchovské

Svište vrchovské sú nezvyčajne otužilé zvieratá. Vrcholy našich najvyšších pohorí Vysokých, Západných, Belianskych a Nízkych Tatier obývajú totiž už od konca doby ľadovej. Títo pamätníci glaciálnej doby museli nehostinnému vysokohorskému prostrediu prispôbiť svoj ročný i denný cyklus života. Viac ako pol roka prespávajú tieto

cicavce v rodinných spoločenstvách v podzemných norách, ktoré si starostlivo počas leta upravujú, aby sa v pevnom zdraví mohli dočkať nadchádzajúcej jari.

Keď svište po dlhom zimnom spánku vylezú zo svojich podzemných skrýš, počas prvých dní sa zdržiavajú v ich blízkosti a postávajú na skalných balvanoch vo vzpriamenej póze na zadných nôžkach so zloženými prednými labkami akoby na modlitbu. Vtedy mi vskutku pripadajú ako modliaci sa svišti mnísi, odriekajúci ďakovnú modlitbu Pánu Bohu za to, že sa v plnom zdraví dožili novej jari.

Obrázky modliacich sa svištov vrchovských patria k jedným z najkrajších, aké môžeme vidieť vo vysokohorských zátišiacich Tatier. Jedinečné modlitbové spoločenstvá svištov evokujú u mňa pocity nekonečného šťastia, ktoré vždy pri pozorovaní týchto glaciálnych reliktov zažívam.

Vysoko v horách, kde je život oveľa ťažší ako v nížinách, cítiť Božiu prítomnosť omnoho silnejšie.

Svište vrchovské, kamzíky vrchovské, muráriky červenokrídle, vrchárky červenkasté, skaliare pestré alebo jasane červenooké sú ikonami vysokohorského prostredia. Každé stvorenie svojím spôsobom velebí a oslavuje Boha, ktorý sa o svoje ratolesti stará aj v tomto nehostinnom prostredí. Každá prírodnina dostala od Stvoriteľa do vienka najlepšiu výbavu, aby jej aj v tom najdrsnejšom a najskúpejšom životnom prostredí umožnil spokojný život v poslušnej Božej vôli.

Spomenuté ikony vysokohorského prostredia sú priam modelovými príkladmi, ktoré by mohli poslúžiť ako vzory aj pre človeka. Veď práve jeho dobrotivý Boh učinil za správcu celého svojho diela prírody.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Zamyslenia

Prázdniny, ale aké?

„Keby som sa len mohol dostať z toho začarovaného kruhu“ - tak nejako si neraz povieme. S túžobným pohľadom pozeráme na kalendár, lebo každodenný, jednotvárný život nás oslabuje. Cítime sa stiesnení a stresovaní...

Odísť ďaleko preč, niekam na krásnu pláž na juhu Európy, k vode alebo do osviežujúcich hôr! Také sú neraz naše predstavy a túžby. A ten čas je tu. Čas dovolení a prázdnin. Cestovné kancelárie majú plné ruky práce, ponuky na každé obdobie a na každé miesto na glóbus. Robia všetko, aby splnili tajné „túžby“ a vysoko lietajúce „sny“. Milióny ľudí chytá extáza a musia cestovať.

Pre mnohých je to piate a najkrajšie ročné obdobie. Isté je, aj napriek romantike týchto dní, že kto chce prežiť spokojne letné dni, musí vopred plánovať, rozmyšľať, urobiť si prehľad vo výdavkoch na cestu a dovolenku. Väčšina z nás asi vie, kam sa „geograficky“ vyberie. Málokto urobí dobrodružnú dovolenku a odchádza smerom „podľa nosa“ a nevie, kde bude zajtra. Vonkajšia cestovná trasa je teda jasná. Ale je taká cestovná trasa dovnútra? Veľkí mudrci a učitelia meditácie často hovorili „o ceste dovnútra“ a radili o nej. Stredoveký mysliteľ Angelus Silesius napríklad hovorí: „Človeče, vstúp do seba, lebo kameň mudrcov netreba hľadať cestovaním do cudzích krajín.“

Pre nás to môže znamenať aj takéto poznatok: Kto ťahá ďaleko preč z jedného miesta na druhé, z jedného vzruchu k druhému a stále hľadá veľkú slobodu a veľké šťastie, nenájde, čo tak potajomky hľadá. Jedným slovom: nenájde seba samého! Možno, že toto je príčina, prečo sa ľudia vracajú z prázdnin a ciest neuspokojení, často rozladení a sklamaní. Lebo ich „cesta viedla iba do vonkajška“, a nie „dovnútra“. Práve preto, lebo „duša“ nešla s nimi. Spomínaný stredoveký mudrc v tomto duchu pokračuje: „Cestuješ všelikam, aby si videl a prezeral všetko. Ak si však Boha nevidel, nič si nevidel.“ Dostať sa tam je iste cesta najdlhšia, najťažšia, niekedy najdobrodružnejšia, ale je to iste najnapínavejšia a najvdčačnejšia cesta nášho života.

Preto aj počas prázdnin a dovolení existujú chvíle, alebo by mali jestvovať, keď po tejto ceste urobíme pár krokov kvôli tomu, aby boli „prázdniny aj pre moje ja“. Možno povedať, že máme aj evanjelium na našej strane. Pozrite! Keď sa učeníci vrátili zo svojej prvej namáhavej misijnej cesty k Ježišovi a rozrušene podali správu o svojej činnosti, Ježišova reakcia bola takáto:

„Poďte vy sami do ústrania na púste miesto a trochu si odpočinite...“ (Mk 6, 30-31). A hneď vedľa stojí Ježišovo pozvanie: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním“ (Mt 11, 28).

Koľko vnútornej slobody a pokoja sa v tom vyjadruje! Ani stopy po práci bez prestávky a hektike bez oddychu. Nič z podráždenosti, premrštenosti, ale rozvážnosti a pokoj. A hoci je Ježiš celkom naplnený svojím poslaním, nemáme dojem, že je posadnutý svojím poslaním, štvaný „cestou“ po krajine. Vždy na nás robí hlboký dojem to, ako intenzívne si obzerá okolie a vidí: ustarosteného otca rodiny, domácu pani, ktorá mala toľko starostí s obsluhou, ale aj smútiacu matku, ľalie na poli a vtáky na nebi, rastúcu sejbu a žatvu, dokonca radosti a náladu hrájúcich sa detí. Práve preto môžeme v ňom spoznať „šťastného“ a „naplneného“ človeka: zjednoteného s Bohom, so sebou a s druhými.

Tak sme spolu prešli nezvyčajnú prázdninovú cestu: od „vyskočenia z kože“ po prázdniny a ich význam, od cesty „zvonka dnu“ až k Ježišovi, ktorý, to všetko uskutočnil na sebe. Čo mi iné zostáva ako, popriať vám všetkým pekné leto a povedať: Choďte a prežite ho aj vy podobne, nech je to kdekoľvek.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku